

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ci khma
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kóždy kobotu w Smolerje; knižničičerzerni w Budnjchinje a je tam ja schwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Njedžela Dculi.

Psalm 77, 8—14.

Dkuli, t. r. „woczi“, je mjeno džěrněnišćeje njedžele. Měnje-nej stej woczi, wo kotrymajž rěka: „Mojej woczi hladatej stajnje na teho knjesa; pschetož wón budže moju nohu se kycze wuczahnyč.“ (Psalm 25, 15.) Tajkej woczi mějesche tež Assaf, pobožny spěwar nascheho psalma. Wón posběže swojeje woczi k Bohu jako spytowanje jeho nadběhowašće a džěń a nóz jeho čywilowašće. Swoje shonjenja pak je w 77. psalmje swo-pschinnyl, jo móhli tež drusy, hdy bychu do tajkeje nudy pschischi, se shonjenjow pobožneho spěwarja troscht a nadziyu czerpacž. Njelicžomna je byla tych; kiž bu hižo i naschich psalmow ho pokynjowali a natwarjowali, pschede wšěm, hdyž na to kědžowachu, jo dnybješće Assaf dlěje na wukšyšćenje a wumóženje čakač, hacž běšće kabi myklič. Jemu ho czeža tyschnosče pscheczežta sdajše, ale tola psches wšě spytowanja je ho pschedobyl, jo bu jeho duscha čyha a jo móžesche Bože pucže, ho modlo, khwalicž a i troschtnej wěru wusnacž: „Božo, twój pucž je swjaty.“

Snajesch ty tajke čěmne čažy w twójim žiwjenju? Wěsch ty wo tajkim bėdženju dusche w schuli kchiza? Hdyž pak kchlich kchiza hščeže nješy trjebał picž — k pschihotowanu na te hodžiny, hdyž je nam najšyštnišcho wokoło wutrobny? Wch wšchitzy, sbožowni abo njesbožowni; džěczi sboža kaž kchiznoscherjo, chzemy džěnga i Assafoweho wutrobu sapschijazeho kłowa troscht a pokynjenje sa te dny czerpacž, hdyž budže nam pomozny trjeba, so tež pola naž rěka:

„Božo, twój pucž je swjaty“

Do kłěwta tuteho kłowa chzemy nasche rospominanje stajecž. Wutrobu hnyjaze škoržby kšyšchimy w spoczattku nascheho teksta. S kłěwto, čěmneho spytowanja spěwar škorži: „Budže tón knjes wěcznje jasčorčicž a žaneje hnady wjazny njewopokajacž? Je dha žylo přecž jeho dobrotu?“ Kač czežto je pobožnemu spěwarjej wokoło wutrobny bylo, jo běšće tajki štyšny a wšchón sadwělowaný! Kašče je jeho spytowanje bylo, i wěštosčzu ho prajicž njehodži. Je wón kam sa swoju wofobu hórke čažy pschětral? Je czežke šchodowanje pocžerpil? Je swojich lubnych šhubil? Je na czežkim khoroložu ležal? Niž wěrnó, my wěmny, kač je nam w tajkich čažach wokoło wutrobny? Šchto to wot czežkeje nudy by ho pokajalo, hdy móhli wšchitzy, kiž tute wnežki čyitamny, hromadu pschicž a kóždy by powjedal wo čěmnych hodžinach swojeho žiwjenja! Abó je pobožny spěwar — kač ho pschi kónzu nascheho psalma sda, šdychowal, pod žakosčzu swojeho lubeho israelskeho luda? jo bė wutroba jemu tehodla tajka czežta, dokelž je jeho lud hłuboko padnył, jo je templ próšdny, jo stej w starým Božim ludu wěra a kłěwra ho šhubitej. Tež tajku šrudobu šrošymimny. Tež naž to šrudži, jo je nasch lubny lud, haj tež nasch kberšči lud, tač wjele šhubil wot hłubokeje pobožnosče a kłěwneho kšchescžijanskeho waschija swojich wótzow, so šty duch roškory a hordosče, lohkomyklnosče a dwělowanja psches nasch lud džě, jo pschichod psched nami leži, kchutny a czežki. To naž njemóže šmnych wostajicž. To je nam czežka nusa. — Ale šchto je po prawom Assafowa žakosč byla — to i wěštosčzu njewěmny.“ Dny czežkeje nudy, čažy čěmnosče bėchu, hdyž czežke nózne mykliče jeho čywilowachu. Jemu bė, jako by jeho Bóh, jeho wutrobny troscht a džěl, se swojeje hnady a pomozu ho wot njeho wobrocžil. Al: wón jeho njepuschčzi: „k Bohu ja

ko wolam a wón wuflýšchi mje." Pšchi wščitkim špytowanju je wěšty: „Božo, twój pucž je šwjaty.“

Měnišch ty, luby čitarjo, tajke małowěrjaze, štoro sadwělowanju šo runaze myšle nješměda šo we pobožnej wutrobje hibacž? Šswjaty póštny čaš naš sašo na martrowny pucž Božeho jehnjecža wjedže. Wón, tón rješ w poškufchnošči a čerčpenju jara derje wě, šchto šchiz je a šchto tón šacžuje, kotrehož šchiz a nješbože čiščez. Tam w Gethsemane běšche jeho dušcha šrudna hacž š kmjerezi. Tam ležešche na wobliczu a šdychowajše: „Mój Wótcze, je to móžno, njech tón šhelich wote mnje přecž dže. Šajke hodžiny nam nješrošnyliwje nudy dušche, jašo jeho póš bě jašo šrawone šrepy a jašo na šchizu štonajše: „Mój Božo, mój Božo, čehodla šh ni je wopuščez.“ Ale tež w tutej najčěmnišchey hodžiny běšche jemu wěšty: „Božo, twój pucž je šwjaty.“ Niž moja, ale tvoja wola šo štaš!

Hodžiny šhutneho špytowanja tež pola Božich džěczi nje wumowštanu. Na čerčpenjach a wšchwoščach njepobrachuje. Do šof wjele domow štarošče šacžahnu a šo taš lohko nješadža šahnacž. Někotryžkuli šo wot šhorošče a šlabošče čwěluje. Šdž měni, šo je jenemu nješbožu wučeznyš, druge pšchicženje a wón šdychuje: wjele šym hižo wošyš a wjele drje durbju hiščeže wošyčž — ale hdy je měra pošna?

Šašo drusy maju je šwojim šarym čłowjekom horzo šo bědžicž: huštu šu šebi přjódš wšali, hrěščne žadoščez pšchewinyčž, ale runje taš hušto šwoje najšěpšche přjódšwacze nje wuwjedu. Woni wotaju šo š šwojemu Bohu a Šbóžničej wo pomoz, ale Bóh mjelczi. Šdha tež hodžiny jim pšchindu, šajkež je Aššaph mēš, hdyž je wutroba šyššna, hdyž je jej Bože šadžerženje žyle nješrošnyliwe, hdyž prašchenje šo šbēha: „Šjerje dha šonz tón šlub? Je dha Bóh šapomniš, hnadny byčž a je šwoju šmilnoščž w hnewje šanišnyš?“ Šnajesch ty tajke čašy š jich čěmnyšmi špytowanjem a jich šyššnym prašchenjom: wóz, hdy budžesch šwětka? Ach, Šnježe, šaf došho? Šaf došho durbju ja šo štaracž w mojej dušchi. Čehodla budu ja taš dontapštanš? Ale šaž čěmno čze tež byčž, w tebi a wošolo tebj — nješhub jenož šwoju wěru. Džerž nješhablajzy tež w najčezšchim bědženju na tym šrucze: „Božo, twój pucž je šwjaty.“

A hdyž w našich dnjach šašo šhonimš, šaf nješpšchecželštwu pšchecžiwu Božemu šlowu a pšchecžiwu Šnješowej žyršwi š mozu šo pošbēhuje, šaf čzedža nabožinu še šchulššeho roštwucžowanja wotštronicž, šaf čzedža našchim džěczom, wo šotrychž je našch Šnješ šajš: „dajče džěczatkam še mni pšchicž a nješwobarajče jim“ to najšěpšche njepopšchecž, šchtož móže šo jim šyla poššicžez: wěra do Šešyža, — šaf pščaju na wšchě móžne wafšnje, n. pšch. pšches šakon wo wuššupje š žyršwje, našchey žyršwi šchłodžicž, — hdyž wuššmēwzy wěrišnych šchłoščanow wuššmēšcha, jašo bychu šuczi najšlypišchi ludžo byli, a hdyž čze nam w tajšch špytowanjach čezško wošolo wutrobny byčž a my šo prašchamš: čehodla Bóh to dopuščez a š Aššafom šdychujemš: „Šjerje dha šonz tón šlub“, dha durbimš tola wšchitkim nadbēhowanjam napšchecžiwu a pšchi tym wotšacž: „Božo, twój pucž je šwjaty.“

II.

Š čěmnoščez a šlubiny je šo Aššaph š šwětkej wšchłošče a šrawneho trošchta pšchewnyš. Šašo šwoju wutrobu pšchew Bohom wuššpajše, bē jemu w dušchi ložšeho. Wón nawušny, šo do Božich wóženjow nanišacž: „Na to džach ja: ja durbju to čerčpicž.“ Wón šo š wěrjazej wutrobu do šašchých čašow pošuri š jich šyšščrozšnyšmi wopoššamami Božej š pomoz: „Šehodla wopominam ja te ššutki teho Šnješa, šaj, ja šponinam na tvoje přjedyšche džiwš. Ša pošjedam wot wšchitkich twojich ššutkow a šaju wot twojeho činjenja. Wšchčela šhroššoščž wěry jeho šašo wobšnježi a čini jeho ššochšneho pšchi pošladanju

na pšchichod: „Šrawiza teho najwšchšcheho móže wšchitko wobrocžicž.“ Dowěrjenja pošny hlada šo modlo šorje: „Božo, twój pucž je šwjaty: hdyž je tajki móžny Bóh, jašo ty, Božo, šh?“

To wšchitko čini jeho trošchšneho. Běšche jemu přjedny pšchirunajo přjedawšche šbožowne čašy š jeho něččišchimi špytowanjem wutroba šrudna byla, widži něš pšchewu wšchčem Božu šwěrnoščž, hnadu a šwjatoščž; přjedny je šhoršo ššoržik — něščo móže šhwalu wo Božim činjenju šwědčicž, šamo šebi a druhim š šłodšemu trošchšej: „Božo, twój pucž je šwjaty.“ Šdž čzešch ty twuju šrudobu a šyššnoščž ššochšnje šnješčž, šaj ju pšchewinyčž: šbēhš šo šorje na wšchłoščž wěry šaž Aššaph a wušnaj: „Šchtož čini Bóh, wšcho dobre je.“

My nješnajemš jenož šštoriju ššraelsšeho luda, my šnajemš druge pucze, hdyž Boža šwjatoščž, mudročž a luboščž w nješbješšej jašnowšči nam napšchecžiwu šo šwěczža. Šladaj na pucž čerčpenja Božeho jehnjecža: šaf nješwubšedžomna a nješwopišomna je čwila š čerčnyšowej šronu šronowanego, šaf móžna je móž ššeršchty čěmnoščez, šaf žakšna je ššoščž hřěcha, šaf poraženi wučzonizy — tola došywa napoššedš Boža hnadna šada a Šešyššowy ššutk lubošče a my šhwalimš na Šolgačze: „Božo, twój pucž je šwjaty.“

Pošladaj na šwětne pošawišny my Bože pucze hušto nješrošnyšny. Šeho myšle nješju našche myšle a našche pucze nješju jeho pucze. Wjele štareho je šo minšlo — wjele noweho je šo šawjedlo: je wono tež dobre? Šjane nadžije, ššotrez je našch lud šajš — šo nješju dopšelnike. A tola: Božo, twój pucž je šwjaty“ wuššawamš w pošladanju na šwětne pošawišny. Šchtož šu čłowjekowo činili, ša to budža šamolšojenje dacž durbjecž. Šchtož je Bóh činiš, to je šrawo a šrawdoščž. Šdž je Bóh ššostaj, hdyž šjane nadžije nješje dopšelnik — šhaj, to bēšche šwjaty Bóh, šiz je šajš: Šrawdoščž pošwšchi lud ale hřěch je ludži ššajenje. A to mamš a čzemš šrucze džeržecž. Šswjaty Bóh je w nješbješch, šiz je šwojej wšchewomóžnej ššwu wšcho wóžži.

To budž našch ššochš w pošladanju na našchu žyršej: „Božo, twój pucž je šwjaty.“ Drje je nješwěra ššroššišcha, hřěch nješahšicžiwšchi, wotšad wjetšchi. Ša wěra je tež hiščeže žiwa w něššotrezšch wutrobje, a šchtož pšchichod, najšlyžšchi pšchichod nam pšchinyšče, ššej tola poš dopuščezjenjom šwjateho, wšchewomóžneho a wšchewošedneho Boha, ššotrehož wóženju tež šwoju žyršej dowěrinyš w wěššošči: „Božo, twój pucž je šwjaty. Šdže je tajki móžny Bóh, jašo ty Božo šh?“ Šjenož šo byšimš je wšchey šwěrnoščžu to šwoje činili.

To poščži tež ššodšemu jenotliwemu, hdyž Bóh jeho poš pucžach wjedže, šiz šo jemu nješpošobaju: wón ma myšle měra a niž šrudžby. Šeho wóženje durbje tež tebi š wěczšnemu šbožu ššuzicž, hdyž šebi šo š štemu ššuzicž šašch. Šladaj do šštorije žiwjenja a čerčpenja wjele Božich džěczi; wone něšchto ššepšche wjedža hacž jenož ššoržicž a žakšezicž, wone wjedža: „Wšchitko pošwěczšchó, hdyž šdž je, nješda šo nam wješčoščž, ale šrudoba byčž, ale pošom pšchinyšče pošojnyš poššod teje šrawdoščez tym, šiz pšches to šame šu ššytani“ (Šebr. 12, 11). Šaj, šaf ššodžiwne šu hušto pucze Božich džěczi, čšernošte a pošne ššyššow a wšchewošch hšorchich ššonjenjom, a tola tež šohate na ššonjenjach: našche wuššošče šu Bože ššladnoščez, šwoju móž a šwěrnoščž wopoššacž. Čžyšt ty šadwělowacž, hdyž je wěšty: Ššary Bóh je hiščeže žiwš? „Šrawiza teho Šnješa móže wšchitko wobrocžicž.“ Wona šije a šahoji, šrani a wobala. Nješšy hiščeže ženje něšchto wo tym šacžuwaj? Ššmilny Wótczež — nješje šwoju šwěrnu pošomš tebi hiščeže w žanej nudy wopoššaj? Ššima wón, šiz hiščeže ženje ničžo nješje pšchewšladaj, móž, to, šchtož wón čini, š šdobremu

kónzei wjeszcz? Dower ho jemu i zylei wutrobu; wobhlada j wšcho semske hubjenstwo jako kšchiz, kotrnž dyrbišch sa twojim Šbóžnikom nošchč; ponur ho do Božich kwjatyh myšlow, kajkež hu wobsamknjene we kwjatyh pišmje; wofšchew ho s krašnymi kšerlušchemi nascheje zyrkwe, pšichhadžej husto k Božemu blidu, so by kwjoju dušchu s njebjeskei jědžu a s napojom žiwjenja pohylno-
wal. Potom budža dny spytowanja tebi kaž žane druge dny twojeho podróžnišwa, dny žohnowanja. Pšchewo džakownišcho budžeich Bože činjenje a rukowanje spósnadž a tež w czežkich dnjach, hdyž hamo tež knano tež se kšlami we woczomaj, wu-
fnadž: „Božo, twój pucz je kwjaty.“ Šchtož čini Bóh, wšcho dobre je.

Ach, kaš někotryžkuli we wošebnym domje kaž w kšudej hěče, na kšorožžu a w starošči žiwjenja žada žebi pohyljenje a njenamaša, jchtož w czežkich dnjach jeho posbėhuje. Wšephotny škorženy a troschtny psalm je nam pucz pokasaš, kiž s hlubiny k wšpokošči wjedže. S nim derje hromadže trjehi šchpruch, po kotrymž ma dženknišcha njeđžela mjeno Dkuli, t. j. woczki: Mojej woczki hladatej štajnje na teho dnjesa. Tcho dla w cžakach kšchizža hladajmy pšchewo wutrnišcho na teho kšchizowaneho a jeho kšchiz:

„Daj mi Twój kšchiz, o kšchizowanu,
Pšchew dale bóle lubowacz!
So sežerplivy b'du namakanu,
Chyž ty žam do wutroby dacž
Mi wěru, lubošč, nadžiju,
Dacž ja kšchiz kšonu ponježu.“

Zionske hłoby I 452, 9.

Pašion!*

„Ja žym to šawinowal, šchtož ty žy pšchewčerpil,
Te puki žy ty škowal, kiž ja bėch šakšuzil!“

To je to poražaze, šanicžaze, a tola šažo tež to wulke a kwjate twojeje pašionu, o Žesu! To šacžuwa kóžda wutroba, kotraž hišchew nėšchto wo tym we žebi čuje, so je wot Boha žem a so šažo k Bohu dyrbi, so dyrbi čžišta a kwjata wostadž pšchew čžak-
nošč do wěčnosče, kaž to bėšche čžišta a kwjata wot wěčnosče. Žena tajka wutroba šatšepježy, hdyž tajkeho spósnawa a tajkeho žo wufnawacz dyrbi, njech wona pšchi tutych šlowach šteji pod šchtomom paradiskim abo pod kšchizom s Golgatha! Wošebje tón paradiskowy šchtom, kaž tón kšchiz na Golgatha, jedyn kaž tón drugi, poraža a šanicža čžlowjeka, a tola jeho tež šažo posbėha. Tam w paradisu tón spoczatk, tu na Golgacze tón kónž, mjenujžy teho hrėcha a jeho možy! A šažo! Tam w paradisu tón kónž a tu na Golgatha tón spoczatk, mjenujžy teho džěčžastwa Božeho, so mamy džěči Bože rėkacz. Tam w paradisu padnje čžlowšta wutroba pšchew njepokšluschnosč do ležnyh šwězow, kotrež tón šty jej wlecze a hrėch je žo štal a jeho móż ma žwój šapoczatk, a tak tež žwój šapoczatk nusa, čžemnosč, žmjercž! Tam na kšchizju na Golgatha dopjelni žo to přenje ewangelijon s paradiša; temu hadej žo hłowa rostępta, a jeho móż je šlemjena! Šela, hdyž je twoje dobheže? — Tam w paradisu čžiskaja čžlowjekojo tórni a šamjedženi wot žo to džěčžastwo Bože a čžinja žo wotrocžy njewólizy hrėcha! Tam na Golgatha posčičža žo jim šažo ta drašta, ta čžišta, čžestna drašta tych wufwobodženyh, wobhnadženyh džěčž Božich: „Ša krej a prawdošč kšchryštuža, je moja drašta pšchištejna; s tej pšchew Bohom ja wobštačž chzu, hdyž do njebja nuts pocžahnu!“ Šaj, pašion, pašion! To je to poražaze a šanicžaze a tola šažo tež to wulke a kwjate twojeje pašionu, o Žesu, wumóžniko, šbóžniko, so my pšsnawacz, wufnawacz dyrbinu.

* pšchirunaj čžo. 9.

„Ja žym to šawinowal, šchtož ty žy pšchewčerpil;
Te puki žy ty škowal, kiž ja bėch šakšuzil!“

Šchodla my, o Žesu žo ponizujemy w pokucze pšchew tobu a wufnawamy:

„Ša škóšnik šteju tuhdy!“

Tón wulki njesnaty rěčži.

Žendželčan Ššambard Kingdom Brunel je jedyn s mych, kotriž do tych wulkich tuteho kwěta škuscha. Wón šemrė 1859, dokonjawschi wulke škutki čžlowškeje wědomošče a wufšiknoščje; bė twariš železnizy, maty, kóžce a podomne nowe wulke twary, kotrež pšchew nėhdže 70 šetami špodžiwanje žyleho kwěta šbudžowachu.

Me hacž runje tak wulki mjes čžlowjekami, mješesche žo tola žam ša maleho pšchew tym wulkim Bohom a wobkwědčesche, so je w kwjoim žiwjenju a škutkowanju tuteho Boha namakaš, haj žo s nim šetkaš. Žedyn s jeho bliskich pšchewelom powjeda tole:

„Bė novembra. Wichoš hownjesche pšchew šemju, kotruž wječorna čžma pšchirnywasche. Brunel žedžesche s někotrymi pšchewelami w kwjoim wošebnym domje pšchi bohacze pšchirnyh blidže. Bėchu jara wješeli. Nadobo wšchizy wotmjeknychu. Brunel bė, wo wšchelackich nashonjenjach kwjojeho žiwjenja powjedajo, runje, kóžde šlowo wufšchewnyšchi prajil: „Wěčze mi jenož, moji knježa! Bėchu w mojim žiwjenju wotomiki, w kotrychž Bože wodjenje žyle šrošlymlivie žo wo moje čžolo kšapasche!“

Wšchizy bėchu pšchewšapjeni, tajke nėšchto s rta škawneho inženěra wufšchewč a namokwajachu jeho, so by dalscheho šdželit wo tutych wošebnych wotomikach kwjojeho žiwjenja.

„Wutrobnje rad!“ wotmowli Brunel, „jeli so čžecze mi něotre nješchiny popšchewč, chzu wam roššakšnicž, šchto mēnju, prajo, so žo Bože wodjenje wo moje čžolo kšapasche. Čži šarschi mies wami wjedža, so wiazž hacž potuzend kšocž na džiwne waschije žmjercži wuežeknyh. Šako mój nan pod rėku Themse tunel twarjesche, buch dwójžy wot wody, kotraž bė žo pšchewdohyla, škoro potepjenny. S jenyh konjom padžech 50 štop dele do hšubokeje hrjebje. Šrajšč, s lokomotivu jědžo, s drugej lokomotivu. Na jenej kóžci padžech šažo 52 štop dele do želešneho ruma. Šako ras se žwojini džěčžimi hrjajach, čžiknyh pjenješ do wšpoka a chžych jón s hubomaj popadnyčž, tola wón šaje ni do šchije a wosta tam poš šeta tšjazy; mój domjazy šekar a pšchewčel, Šir Benjamin, je jón mi potom škóncžnje wurėšal; džěšche to na žmjercž a žiwjenje! Bóh šapłacz jemu to!

Pšchi tym wšchēm njeje to „jene“ žo wo moje čžolo kšapako. Žunu žedžach we kwjoje džěkšanskej šštwi a roššpominach žebi twaš Bristolškeho pšchistawa a jeho kwěčžneje wěže. Pšchi tym roššakšni žo mi nadobo jena wěž, kotraž bė žo nėšchto čžakša přjedy žofala, a kotruž nihtón njedorošumjesche. Bė mi, kaž bychu šchupišny mi wot woczow padnyše. Tón „wulki njesnaty“ rěčžesche w tutym wotomiku žam se mnu, s čžicha drje, tola tak, so dyrbjach jemu dorošumiež.

Wny, moji knježa, wěšče, kaš žo mi s mojej „Great Eastern“ jendže, s tej najwjetškej parnej kóžcu, kotruž lud jeje wulkosče dla „Leviathan“ mjenowasche. Wona bė julija 1857 tak dalolo šhotowjena, so mōžesche žo do wody pšchewčicž. Bė 600 štop došha a 120 000 žentnari čžęžka. Tak tam tón hobr ležesche na želešnych šchėnach, so by žo do wody pšchewčil. Tšžazž a šažo tšžazž čžlowjekow bėchu na brjosy šhromadženyh, so bychu tutón nje-
wšchėdny napohlad wužili. Wšchė rječžash buch wotpinane, wšchė podpjerš wotewšate. Tón hobr šapocža žo pomakku po nakhilennyh šchėnach žuwacz, a, by-li žo wón jenicžku mjenšchinu

bljeje tač kuwač, by so to wulke stało, justanje by so sasbėhnyło a lódž by we wodže byla, ja kotruž bė natwarjena. Tola! Na dobo sasta lódž so kuwacz! Wošta smėrom ležo a so wjazh nje- hıbnı! A teŝ wıschė moŝy so napınazhch konı, cłowjekow, par- nych a wodcwyh maŝınow njesamoh, lódž dale kunycz. Za njewėm, kač bė to mőžno, so na tym wıschėm ƣwőj rosom nje- ŝhubıch. (Pŝchıchodnje dale.)

Kotrym pŝchıliczeŝch so ty?

Jena žıdowısta žortna pŝchıloha jeneje Barlınskeje nowıny bė pod napıŝnom: „Słowa, kotrež jenje njewuŝlyŝchachıny“ ŝcėhrowaze ƣłowa naliczıla a nastajala:

„Nė, dŝakuju so, njeberu žaneho pŝchepıtka (Trıntgelo.)“

„Esym j moŝıntı doŝhodamı ŝpoŝojom; powıŝchenje doŝho- dow ƣebi nježadam.“

„Njetrebam žaneje noweje draŝty, luby muŝo; kup ƣebi ty jenož nowe wobleczenje!“

„Njemőžu na ƣluzomne holzy ŝtorzıcz.“

„Tu, luby pŝcheczelo, ƣu te 50 hrıwnow jaŝo, kotrež ƣı ni pŝchod 3 lėtamı poŝczıl!“

ƣedyn nėmıŝı naboŝny ıdŝenıŝ (Lıcht ınd Leben) pŝchı- ŝpomıı k temu: „Wıh wobŝwėdčanıy po wėrnosczı, so je nam dowolenc, so ƣıny j cłowjekanı žıwı, pola kotrychŝ wŝchıtke tute ƣłowa nėŝchto žadıe njeŝku. A to do žyła niczo woŝebıte njeje, — mjenuızy, so ƣo tute ƣłowa, wot tamnych jenje ƣıŝewane, trjebaju, — pŝchetož to wŝcho dırbi to abc ŝchesczanŝleho žıwje- nja bhez.“

Duž, ƣy ty po tutym bóle po barlınsku-žıdowıŝku žıwı, — so ƣo na tamne ŝopjeno powołamy, — abo po ŝchesczanŝku?

Zyrkej a ŝtat.

Zyrkwınske dawki budŝa jara wulke!“ tač tu a tam ƣıŝchıŝch. To je pač to heŝlo tyč, kotıŝ chzedŝa nėtkole naŝchıch woŝadnych narobıcz, so bıchu j zyrkwıje wıstupıli. To je jara ƣnadıuŝchke heŝlo a czi, kotıŝ jenu poŝluchajo j zyrkwıje wıstupja, ƣu hıcheze bóle ƣnadıuŝchŝy, pŝchetož heŝlo ŝteji pŝchezo hıcheze wıŝch- ŝche hacž czi, kotıŝ po nim czinja a ja nim du. Zyrkwınski dawł do žyła ja ŝchesczıjana niczo dale a woŝebıte njeje, teŝ niczo ŝchesczanŝke; haŝle potom, hdyž bywa dawł ja zyrkej wopor, mőže wón wo nėczım woŝebıtyı rėczecz; a wopor drje runje zyrkwınski dawł nėtkole nıkomu njeje, ŝhubja so wón tola nımale w najwjazh woŝadach nėtkole pŝchı gmeınskim a woŝebje ŝchulŝkim dawku. A hınač to drje teŝ w pŝchıchodze njebudŝe. Jenoz tón jedyn roŝ- dŝel budŝe — kelkož nėtko pŝchewıdžıny, — so budŝe twőj dawki- ŝbėrač ja zyrkwınski dawł woŝebıtu papjerku czi podacz, kač teŝ zyrkwınske pjenjeŝ wot 1. haprleje žyłe wot drıhıch gmeınskıch pjenjeŝ a dawkow dŝelıcz dırbi. (Pŝchırunaj k temu cziŝlo 9.)

Wo nėczım drıhım dırbjalo ƣo nėtkole w woŝadach wjele bóle rėczecz, woŝebje njes tymı, kotıŝ w tutym na pjenėznych papjerach abo na papjerıanych pjenjeŝach bohıthım cŝaŝu bohaczi na tajkim ƣu, njenuızy, kač bıchu pŝches dobrowólny dar abo pŝches wopor doł zyrkwıneje woŝdy „wotŝtorczıli.“ Woja ƣo jıch tola wjele, so budŝa pjenjeŝ ŝhubjene; tu njeŝku ŝhubjene na žadıı pad, ale doıonjeja w ƣwojeı nėtczıŝchıej njepłaczıwosczı doıny a jara wıazny ŝtutł w pjenjeznej njepłaczıwosczı mėra! Jara ŝwıjebelaze je, ƣıŝ- ŝchecz, kač ƣo nėtkle tu a tam wopory wopruja ja swony, ja byrgle a teŝ ja tuto wotŝtorczenje dołha. Sa tuto poŝlednje pač ƣo hıcheze doŝcz njeŝtama! Woŝebje dırbjale w tuteı wėzy te woŝady nėŝchto dołonjecž, kotrež ani swony ani pŝcheczele wotedacz nje- trjebachu, a duž tač žaneho tajkeho woŝebıteho wopora njepŝchınje- bečju! A dlıhıcz ƣo tu njeŝmėny. Njewėny ŝchto pŝchındze!

Duž, hdyž prajımy, so lubıjemy Snjesowu zyrkej, wobŝwėdčanıy tutu luboscz pŝches ŝtutłı na jeho woŝadze a domje!

S blıŝta a ŝ daloka.

Buteczanıŝke ƣerbŝke towarıŝtvo bė ƣebi ŝchıwórtł 26. febrıuara poŝwıjeczenje ƣwojeho 44 lėtneho wobŝtaczja wıhotowalo. Bė ƣwıjedŝen ja tyč ƣwoıchı wıhotowalo — njemėjo rumı ja powŝchıtıkownoscz, — akc bė ƣo tola wulka ƣyła Sserbow ŝeŝchta, teŝ se ƣıŝkodnych woŝadow; wjazh njeby rumı mėlo. Poŝchıczıchu ƣo nam 4 hrı, derje pŝchodŝtajene, a ŝola wıumjeŝŝy pŝchodnjeŝene. Šhromadıne ŝpėwı ŝjednoczıchu towarıŝtvo a hoŝczı do žyła. Pŝchıjemy towarıŝtvo a jeho pŝchodŝdydŝe, kotrıž ƣerbŝki k nam rėczesche, do noweho lėta Woŝe žohnowanje a mınoho nowıch lėt czerŝtweho žıwjenja a mőzneho ŝtutłowanja. Wono ma jačı namjeŝne towarıŝtvo teŝ tón nadawł, hromadıecz a podpıeracz te njeıŝchıny, kotrımž mőžno njeje, so ƣame jačı towarıŝtvo wıstupja. Te njeıŝchıny pač maja nadawł, ŝwıŝta pıtač a dŝerzecz j namjeŝnyı towarıŝtwamı, so by ƣo tač ŝdŝeržalo a hajılo Sserbŝtvo se wŝchėmı ƣwoımı wot Woja jenu darıenyı ƣıbıamı. — Sserbıo j Buteczanıŝke woŝady, kač drje teŝ se wo- ŝolnych, bıchu wėŝeze rad lubje wıtalı, bı-ıı towarıŝtvo k teı do- talnej prózy tu jenu mačı hıŝcheze na ƣo wıŝako, a ƣwoje hrı hıŝcheze ras pŝchodŝtajılo. Eŝnadž budŝe k temu hıžo pŝch- proŝchowacz, prıedı hacž ƣo njedželu tute rınczı cziıtajı.

Bytaj a namafaj.

ŝ V. Uhab. 1.) 1. Kral. 16; 2.) Žer 29, 21, 22.

VI.

Kotre je a hdyž ŝteji nowoŝafonıŝke japoŝchıtoŝke poŝohnowanje? Kotre je abo hdyž ŝteji ŝtaroŝafonıŝke abo aaronıŝke po- ŝohnowanje?

Sa prawe a doŝpolne wotmoŝwıy naŝchıch lubıch ŝtarıch a mıłodıch cziıtarıow nıwıtrobnıŝchı a ŝwıjeseıny dŝač! Bıdımı na dobre wotmoŝwıy rad, kač ƣo to drıhıdŝe ŝtawı, nėkajke mıto dawalı; tola, tač daloko hıŝcheze njeŝıny, njech teŝ wŝchelatore doıuchıny.

K roŝpomınanjı.

Hdyž ƣo Šhıryŝıŝkove wımrıeczje wopomına, tam — to mı wėczze — ƣo ƣłoncŝko naŝcheje hordosczje ŝaczmı, ŝawėŝchı naŝcheje njewėdomosczje ƣo roŝtohnje, ŝtały naŝcheje twıjerdeje wıtrobnı ƣo roŝpıknjeja.

* * *

Wohužel je j lubosczju k blıŝchemu kač je ŝlotom, ŝchtož ƣo njeczıŝte ŝtoto mjenuje, j kotrımž wŝchı teŝ poŝłoczıja, ale tajke ŝtoto njetrıje. Tač ma wjele cłowjekow njeczıŝte ŝtoto, wopaczınu lıł-csz k ƣwoım blıŝchım.

* * *

Šharıej mőŝeŝch potajıŝtvo ŝıewıcz, pŝchetož runje wón jo wıpıwıjeda, jemu to tola nıchto njewėrı.

* * *

Mıłodeje holzy ƣo nėchto wopraŝcha, kelko hıwėŝdow je na njebıu. Wona pač jemu wotmołwı, so dırbi jej najprıedıy prajıcz, kelko je ƣlupnych na ƣwėczze.

Samolıwıty redaktor: ŝarač Wırgacz w Roŝaczızach.

Wıdawta „Sserbŝka Ruŝıza“, drıŝtvo j wobm. ruŝ.

Cziŝchcz Šsmolerıez knıhıczıŝchıczėrnje w Sserbŝkim Domje w Bıdıŝchınje.